

Единъ день като му дадохъ неговия късь хлѣбець за обѣдъ, въобрази си да отиде да го изѣде въ градинѣтъ на палата; зе го въ челюстытъ си и отиде къмъ единъ прокопъ, когото познаваше, и който бѣше малко далѣчь, но той не видѣ вече този прокопъ, и на мѣстото му видѣ една голѣмъ кѣщъ, която извѣнъ свѣтеше като отъ злато и елмазе; видѣ че влизѣтъ въ нея много мѣжъе и жены облѣчени великолѣпно, дѣто само пѣехъ, играехъ и ся веселехъ, но сичкитѣ онѣзи, които излѣзвахъ отъ нея бѣхъ блѣди, сухи, грапави и почти сичкитѣ голи; защото дрѣхытъ имъ бѣхъ съдраны и крѣпены съ крѣпешляцы. Нѣкои пакъ като излѣзвахъ, падахъ, безъ да имать сила да ся влѣкѣтъ по на далѣко; други оставахъ полѣгали на земятъ, като умирахъ отъ гладъ и искахъ късь хлѣбъ отъ онѣзи, които влѣзвахъ въ тази кѣщъ, но тѣ ги и не поглѣдвахъ биле. Любко ся приближи до едно младо момиче което ся мѣчеше да изкубъва трѣвы за да ги яде. Любко докаченъ отъ съжаленіе рѣче въ себе си: „Много съмъ гладенъ, но не щѣ да умрѣ отъ гладъ, до дѣто дойде врѣмето за моя обѣдъ; ако быхъ жертвувалъ моя обѣдъ на туй горко създаніе, можно, да ѝ избавѣ живота.“ Той рѣши да испълни тази мисль, и турна хлѣба си въ рѣкѣтъ на туй момиче което почна лакомо да го яде, и като го изѣде веднага ся яви съвършено сита, и Любко обузетъ отъ радость, че ѝ башъ на врѣмето бѣше помогналъ, мислеше да ся завърне въ палата, но чу единъ голѣмъ выкъ. Туй бѣше Зефира между рѣцѣтъ на четворица, които ъ влѣчехъ къмъ тази кѣщъ и ъ силехъ да влѣзе вътрѣ. Любко пожелая тогава страшното си лице, което щѣше да му даде срѣдство, та да помо-